

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 261/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s. r. o., Piaristická 46, Trenčín, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Matúš Košara, pre namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín č. k. 2 P v 243/16/3309-27 z 21. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením prokurátora

Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) č. k. 2 Pv 243/16/3309-27 z 21. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie prokurátora“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ «... doručil dňa 26.01.2016 na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne, Odbor kriminálnej polície podanie zo dňa 21.01.2016, označené ako „Oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin“, v obsahu ktorého sťažovateľ opísal skutkové okolnosti, na základe ktorých nadobudol dojem, že konaním niektorých osôb opísanom v obsahu predmetného podania mohol byť na jeho osobe spáchaný podvod, ktorý bol vopred dohodnutý medzi sťažovateľovi neznámymi osobami.». Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín (ďalej len „policajt“) postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) podané trestné oznámenie pre podozrenie zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) uznesením ČVS: ORP-74/2-VYS-TN-2016 z 25. februára 2016 odmietol, ktoré na sťažnosť sťažovateľa prokurátor uznesením sp. zn. 1 Pn 204/16/3309 zo 17. marca 2016 zrušil a vec vrátil späť policajtovi. Ďalším uznesením policajta ČVS: ORP-74/2-VYS-TN-2016 z 31. marca 2016 bolo začaté trestné stíhanie vo veci pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 Trestného zákona a uznesením policajta ČVS: ORP-74/2-VYS-TN-2016 z 29. novembra 2016 bolo trestné stíhanie vo veci podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, ktoré prokurátor v sťažnostnom konaní svojím napadnutým rozhodnutím potvrdil. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

3.1 Nosnou argumentáciou sťažovateľa je jeho názor, podľa ktorého „... napadnuté rozhodnutie je svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín... ignoroval takmer všetky skutočnosti sťažovateľom namietané a k týmto sa nevyjadril, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky v článku 46 ods. 1. Sťažovateľ zastáva názor, že vyššie opísaný postup prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín je neprijateľný a protiústavný, keďže v právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje

zákonné ustanovenie, ktoré by ho oprávňovalo svojvoľne rozhodovať o tom k akým skutočnostiam namietaným sťažovateľom sa vyjadrí, k akým nie a to dokonca bez akéhokoľvek odôvodnenia. Práve naopak existuje právo sťažovateľa na také odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktoré je zrozumiteľné, vecné a dáva odpovede na všetky jeho skutkové a právne relevantné otázky, resp. namietané skutočnosti. Sťažovateľ teda netvrdí, že súčasťou jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu je právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe ním podaného oznámenia ale tvrdí, že súčasťou jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu je právo na také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré mu jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky podstatné, skutkovo relevantné otázky, alebo inak povedané právo na riadne odôvodnené a presvedčivé rozhodnutie, ktorým orgán verejnej moci presvedčivo a zrozumiteľne zdôvodní svoje argumenty.“.

3.2 Sťažovateľov názor vychádza z jeho presvedčenia, že ak by sa orgány činné v trestnom konaní dôsledne zapodievali ním prednesenými návrhmi na dokazovanie vrátane zákonom danej povinnosti dôsledného objasnenia skutkového stavu, tak by dospeli k iným záverom, pričom predostrel ich taxatívny výpočet ako napr. «(i) nesprávne ustálený okruh subjektov trestného konania - poškodeného; (ii) nepravdivo opísaný skutkový stav vo výrokovej časti uznesenia vyšetrovateľa PZ (nie je pravdou, že dňa 13.05.2015 uzatvorila obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bolo vymoženie zostatku dlžnej sumy vo výške 49 428 Eur a že konaním nestotožnenej osoby vystupujúcej ako splnomocnený zástupca spoločnosti [REDAKOVANÉ] bola tejto obchodnej spoločnosti spôsobená celková škoda vo výške 47 000 Eur.); (iii) pochybenia pri doručovaní rozhodnutí očtk; (iv) rozpory ohľadne predmetu trestného stíhania s odôvodnením, že uznesením zo dňa 31.03.2016 a to na základe pokynu prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne zo dňa 17.03.2016 vyšetrovateľ PZ začal trestného stíhanie pre zločin sprenevera podľa § 213 ods. 1, 3 Trestného zákona. Z obsahu zápisnice o výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] zo dňa 12.4.2016 vyplýva, že tento bol vyslúchaný v trestnej veci zločinu Podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona; (v) vykonávanie výsluchu svedka - získavanie dôkazov v rozpore s § 127 ods. 1 TP; (vi) pochybnosti priebehu výsluchu svedka [REDAKOVANÉ]; (vii) nedostatočne zistený

skutkový stav veci tak ako to prikazuje ustanovenie § 2 ods. 10 TP (náležité zistenie skutkového stavu, v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti), (viii) nebol vypočutý zástupca spoločnosti [REDACTED] po prevode obchodného podielu - [REDACTED] a ani [REDACTED]; (ix) nebolo preverené tvrdenie [REDACTED] zo dňa 05.12.2016 (výsluch podľa § 196 ods. 2 TP), kde uvádza nasledovné: „Naviac k veci uvádzam, že po posledných informáciách od p. [REDACTED] ten sa mal niekedy začiatkom tohto roka stretnúť s novými majiteľmi [REDACTED], ktorí mu mali povedať na pumpe v [REDACTED], že [REDACTED] so svojím právnikom sa rozhodli, že mi nezaplatia nič a firmu prepíšu“, (x) neboli objasňované rozpory vo výpovedi svedka [REDACTED]; (xi) vyšetrovateľ PZ nezabezpečil žiadne odborné vyjadrenie či znalecké skúmanie na posúdenie otázky, či bola spoločnosť v čase podpisu zmluvy schopná zaplatiť odmenu za postúpené pohľadávky, resp. či by za predpokladu zaplatenia odmeny za postúpené pohľadávky do konca roku 2015 mala celá táto transakcia pre spoločnosť [REDACTED] akýkoľvek ekonomický význam, hoci disponoval dokladmi tejto spoločnosti...».

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDACTED]... na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré je upravené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 21.02.2017, sp. zn. 2PV/243/16/3309 porušené bolo.

2/ Uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 21.02.2017, sp. zn. 2Pv/243/16/3309 sa zrušuje.

3/ Sťažovateľovi... sa priznáva náhrada trov konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci

svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

8. Z uznesenia prokurátora č. k. 2 Pv 243/16/3309-27 z 21. februára 2017 v podstatnom vyplýva, že:

„Na základe podanej sťažnosti som preskúmal jednak napadnuté uznesenie, ako aj na vec sa vzťahujúci spisový materiál a zistil som, že sťažnosť splnomocneného zástupcu poškodeného JUDr. Matúša Košaru nie je dôvodná.

Vo veci sa jedná o typický občianskoprávny vzťah. Samotná skutočnosť, že medzi subjektmi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] neboli v čase podania trestného oznámenia vysporiadané zmluvné vzťahy týkajúce sa uhradenia odplaty za postúpenie pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.05.2015 ešte nezakladá skutok, ktorý by bolo možné podradiť pod niektorú skutkovú podstatu trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Teda spory uvedeného charakteru ešte nezakladajú podozrenie zo spáchania trestného činu.

Aj zadovážené dôkazy získané vo vyšetrovaní potvrdzujú vyššie prezentovaný názor o nevysporiadaní vzťahov dvoch zmluvných partnerov. Dokazovanie bolo pritom zamerané aj na objasnenie okolností, ktoré by mohli odôvodňovať použitie právnej kvalifikácie podľa § 221 Trestného zákona. V tomto smere nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] v čase po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.05.2015, resp. po vymožení pohľadávky v prospech jeho firmy pojal úmysel neuhradiť zmluvnú odplatu za postúpenie pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.05.2015.

Poškodený má možnosť si uplatniť svoje právo na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky voči postupníkovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] a to súdnou cestou za predpokladu, že do dnešného dňa si uvedená spoločnosť dobrovoľne nesplnila svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.5.2015.

Vyšetrovateľ v rámci vyšetrovania veci vykonal potrebné úkony, ktoré postačovali k tomu, aby vo veci vydal rozhodnutie. S obsahom rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa možno stotožniť, nakoľko neboli preukázané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré

by nasvedčovali tomu, že došlo k spáchaniu trestného skutku a tento skutok spáchala konkrétna osoba.“

9. Z uznesenia policajta ČVS: ORP-74/2-VYS-TN-2016 z 29. novembra 2016 v podstatnom vyplýva, že:

„Oznamovateľ [REDAKOVANÉ] podal na Okresné riaditeľstvo policajného zboru v Trenčíne dňa 26.01.2016 trestné oznámenie na konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] - zastúpená [REDAKOVANÉ] pre podozrenie zo spáchania trestného činu.

V rámci postupu podľa § 196 ods. 2) Trestného poriadku bol vypočutý samotný oznamovateľ [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom zároveň pred začatím trestného stíhania bola zabezpečená správa súdneho exekútora k exekučnému konaniu č. EX 479/2015, správa Okresného súdu Trenčín ako aj boli zabezpečené náležité listinné materiály, najmä poverenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61 Er/1533/2015, notárska zápisnica zo dňa 19.04.2005, zmluva o pôžičke zo dňa 18.04.2005 a návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 14.05.2015.

Nakoľko zo zistených skutočností vyplynulo, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods.2) Trestného poriadku bol oznámený skutok uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 25.02.2016 v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutý.

Dňa 04.03.2016 [REDAKOVANÉ] podal voči uzneseniu o odmietnutí trestného stíhania podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku sťažnosť o ktorej bolo Okresnou prokuratúrou v Trenčíne dňa 17.03.2016 rozhodnuté, že je dôvodná, opodstatnená a bolo vyšetrovateľovi OKP OR PZ v Trenčíne uložené, aby vo veci znovu konal a rozhodol a trestné stíhanie začal pre skutok zločin sprenevery podľa 213 ods.1, ods. 3) Trestného zákona, preto z uvedeného dôvodu vyšetrovateľ OKP OR PZ Trenčín dňa 31.03.2016 podľa § 199 ods. 1) Trestného poriadku začal trestné stíhanie pre zločin sprenevera podľa § 213 ods. 1, ods.3) Trestného zákona.

V priebehu vyšetrovania boli vypočutí v procesnom postavení svedkov [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

[REDAKOVANÉ] ako aj [REDAKOVANÉ].

Do spisového materiálu boli zabezpečené aj na vec sa vzťahujúce listinné materiály a to zmluva o pôžičke medzi [REDACTED] a [REDACTED], Notárska zápisnica číslo N 95/2005, NZ 16465/2005, NCRls 16246/2005, ktorá obsahuje vyhlásenie dlžníka [REDACTED] o uznaní záväzku vyplývajúceho z uzavretej zmluvy o pôžičke zo dňa 18.04.2005, zmluva o záložnom práve uzatvorená medzi [REDACTED] a [REDACTED] ako aj ďalšia zmluva o záložnom práve uzatvorená medzi [REDACTED] a [REDACTED], zmluva o postúpení pohľadávky medzi [REDACTED], zastúpená [REDACTED] a spoločnosťou [REDACTED], zastúpená konateľom [REDACTED], Generálne splnomocnenie na osobu [REDACTED], návrh na vykonanie exekúcie od oprávneného [REDACTED] na povinného [REDACTED], poverenie na výkon exekúcie súdneho exekútora - [REDACTED], ml., na exekučný titul Notárska zápisnica číslo N 95/2005, NZ 16465/2005, NCRls 16246/2005, listinné materiály týkajúce sa bankových informácií k spoločnosti [REDACTED], listinný materiál od [REDACTED] / vyčíslenie nesplatenej časti istiny + nesplatené úroky /, návrh na výmaz záložného práva k nehnuteľnostiam týkajúcich sa spoluvlastníctva osôb [REDACTED] a [REDACTED], ako aj iné na vec sa vzťahujúce listinné materiály...

Pri posudzovaní naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty zločinu sprenevery podľa §213 ods. 1, ods.3) Trestného zákona, sa tohto trestného činu dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku značnú škodu. Z vyššie uvedených zistených skutočností vo vyšetrovaní však nevyplýva, že by v tomto prípade zástupca spoločnosti [REDACTED] konal a svojim konaním naplnil tak skutkovú podstatu vyšetrovaného trestného činu, nakoľko žiadne finančné prostriedky spreneveriť nemohol, pretože tieto / vymožená pohľadávka vo výške 49.429 eur /, ktorá je predmetom vzájomného sporu, mu oprávnenne patrila v súlade so zmluvou o postúpení pohľadávky.

Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nebola naplnená skutková podstata vyšetrovaného trestného činu a ani iného trestného činu, bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Orgány činné v trestnom konaní zisťujú v jednotlivých prípadoch trestnoprávnú zodpovednosť konkrétnych osôb, nezaoberajú zodpovednosťou vyplývajúcou z občianskoprávných, pracovnoprávných a obchodnoprávných vzťahov. Týmto uznesením nie je dotknutý nárok na náhradu škody v občianskoprávnom konaní, v prípade ak táto skutočne vznikla.

Oznámené konanie nenapĺňa znaky trestného činu ale má charakter obchodnoprávneho sporu na riešenie ktorého nie sú príslušné orgány činné v trestnom konaní. Za daného skutkového a právneho stavu je na zabezpečenie efektívnej obrany Vašich práv optimálne riešiť vzniknutú situáciu na príslušnom všeobecnom súde.“

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Inými slovami, ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

12. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu

byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia prokurátora ústavný súd konštatuje, že prokurátor konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Inými slovami, prokurátor vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa vyjadrených v jeho návrhoch a opravných prostriedkoch, pričom zároveň predstavil svoje argumenty, ktoré ho viedli k záveru o absencii trestnoprávneho rozmeru konania vo veci zainteresovaných subjektov, tieto závery nepovažuje ústavný súd za svojvoľné a arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých v danom prípade nebola vyvodená žiadna trestnoprávna zodpovednosť voči konkrétnej osobe a v naznačenom smere, ani hodnotiť a ani „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich dôvodnosť, resp. to, či sú postačujúce na záver o trestnoprávnej zodpovednosti akejkoľvek osoby a pre akýkoľvek trestný čin. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavne kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich vyplývajúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci.

14. V širšom ústavný súd poukazuje aj na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež

poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris)] pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014). Taktiež nie je možné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Ústavný súd teda uzatvára, že prokurátor vo svojom napadnutom rozhodnutí (v spojení aj s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia policajta ČVS: ORP-74/2-VYS-TN-2016 z 29. novembra 2016) s dostatočnou jasnosťou vyjadril dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie (Hadjianastassiou v. Grécko), pričom ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998), túto povinnosť si prokurátor vo svojom napadnutom rozhodnutí podľa názoru ústavného súdu v primeranej miere zastal.

15. V širších súvislostiach ústavný súd poukazuje aj na to, že trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo sa podľa právnej teórie, ako aj súdnej praxe chápe aj ako zásada pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. V nadväznosti na uvedené sa ústavnému súdu žiada sťažovateľovi pripomenúť, že už v rámci svojej judikatúry uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00,

II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní.

16. Vo vzťahu k sťažovateľom označeným procesným pochybeniam/nedostatkom v postupe orgánov činných v trestnom konaní ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry, konštatuje, že posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017